

deltage i driften og have bopæl på eller ved ejendommen ændres, således at personer kan optages som anpartshavere, hvis de enten bebor ejendommen eller deltager i den daglige drift.

Ifølge de nugældende regler skal mindst $\frac{2}{3}$ af anpartshaverne opfylde det strenge uddannelseskra-
v, hvis ejendommen overstiger 30 ha, og ellers det lem-
pede uddannelseskra-
v (også hvis ejendommen er mindre end 15 ha). Dette foreslås ændret, således at mindst én anpartshaver skal opfylde det uddannelseskra-
v, som er fastsat for ejendomme af den pågæl-
dende størrelse og i øvrigt opfylde landbrugslovens krav for personlig erhvervelse, herunder bl.a. bo-
pælskravet. Samtidig stilles der krav om, at den på-
gældende ejer en anpart på $\frac{1}{2}$ eller derover af ejen-
dommen.

Lempelsen i reglerne vedrørende sameje er be-
grundet i, at de personer, der har en naturlig, daglig tilknytning til ejendommen, som beboere eller ar-
bejdstagere på denne, kan optages som medejere.

Der er fortsat ingen begrænsninger i antallet af an-
partshavere, bortset fra den praktiske begrænsning, der ligger i bopælskravet eller i kravet om, at anparts-
haverne skal deltage i den daglige drift. Kravet om, at anpartshavere, der ikke bebor ejendommen, skal del-
tage i den daglige drift, medfører, at også ejendomme under 30 ha skal drives af fællesskabet, idet anparts-
haverne ikke kan opfylde kravet om at deltage i ejen-
dømmens drift, hvis den er bortforpagtet. Endvidere forudsættes det, at de anpartshavere, der skal deltage i driften, deltager i et ikke uvæsentligt omfang set i forhold til ejendommens drift og størrelse.

Ændringen i stk. 2 betyder, at bestemmelsen ikke længere alene omfatter de såkaldte andelsbrug. Be-
stemmelsen omfatter nu også egentlige bofællesska-
ber. Herefter kan papirløse samlevere erhverve en landbrugsejendom i fællesskab, hvilket efter de eksis-
terende regler forudsætter dispensation. Et ikke ubetydeligt antal dispensationssager forsvinder her-
ved.

Anpartshaverne må ikke i forvejen være ejere eller medejere af en anden landbrugsejendom. For at lige-
stille kredsen af anpartshavere med enejere af land-
brug, foreslås det i et nyt *stk. 3*, at andelsbruget som sådan skal kunne erhverve adkomst på yderligere en landbrugsejendom under iagttagelse af lovens øvrige regler herom.

I et nyt *stk. 4* hjemles landbrugsministeren mulig-
hed for at fastsætte særlige regler for fællesskabers ejerskab af flere ejendomme. I stedet for at 2 eller fle-
re landmænd etablerer et samarbejde i form af grup-
pelandbrug, jf. § 10, ønskes samarbejdet måske eta-
bleret ved fælles ejerskab af hver enkelt ejendom. Der

kan derfor opstå behov for særlige regler om fælles-
skabers eje af flere ejendomme (op til 5-7).

Ændringen i *stk. 5*, tidligere *stk. 3*, er foranlediget af de ændrede selskabsregler, hvorefter landbrugslo-
vens erhvervsregler knyttes til personer, der sid-
der inde med stemmemajoriteten i selskabet. I øvrigt er ændringerne rent redaktionelle.

Dispensationsbestemmelsen i *stk. 6*, tidligere *stk. 4*, er uændret og vil fortsat blandt andet skulle benyttes i sager om overdragelse af anparter erhvervet under den tidligere gældende lovgivning. Det må fortsat her være det overordnede hensyn, at der ikke ved fremtidige overdragelser sker yderligere opdelinger af ejen-
domsretten til den enkelte landbrugsejendom.

Dispensationsbestemmelsen vil endvidere kunne benyttes i sager, hvor en kreds af landmænd ønsker at etablere et samarbejde i form af fællesje af flere ejen-
domme (op til 5-7), jf. *stk. 4*.

Til nr. 32

Forslaget er en konsekvens af den foreslåede ændring af §§ 13 og 16, hvorefter kravet om jordbrug som væsentligste erhverv foreslås ophævet.

Til nr. 33

Det er hovedreglen i den gældende landbrugslov, at selskaber ikke kan erhverve eller forpagte land-
brugsejendomme. Reglen er af ret ny dato, idet den blev indført ved den såkaldte institutionslov i 1957. Baggrunden har været ønsket om at fremme det personlige eje, frygten for koncentration af landbrugs-
jord på få hænder og for, at landbrugsjord varigt kun-
ne blive bragt ud af omsætningen.

Selskabsformen er almindeligt udbredt i det øvrige erhvervsliv og har nærmest været af vital betydning for industriens og handelens udvikling.

Selskabsformen vil kunne tænkes at give land-
brugserhvervet mulighed for at få tilført ansvarlig ka-
pital, hvilket også kan betragtes som en alternativ fi-
nansieringsform. Endvidere kan selskabsformen tænkes at være forbundet med skattemæssige fordele og begrænse ejerens risiko. Disse forhold kan alt i alt tænkes at være med til at lette generationsskiftet på en landbrugsejendom.

Dog er der i landbruget en mere end hundredårig tradition for selvejet. Den ret til selvbestemmelse og følelsen af frihed, der er forbundet hermed, har været og er vel stadig af afgørende betydning for landman-
dens selvoplevelse og sociale status. Imidlertid må det erkendes, at de krav, landmanden idag skal honorere, stiger i takt med bedrifternes størrelse og med driftsformernes kompleksitet.

Det er derfor tanken at give den moderne profes-
sionelle landmand muligheden for at vælge den ejer-